

Janen valinta

Jessica Larsen

Perustuu tositapahtumaan

Connecticut, Yhdysvallat, 1842

"Herra Paimeneni mun..." Lauhu soi Jane Elizabeth Manningin Hkorvissa, mutta hän ei pystynyt keskittymään sen sanoihin. Hän katseli käsiään syvissä mietteissä.

Hän oli liittynyt presbyteriseen kirkkoon vuosi aiemmin. Mutta hänestä tuntui edelleen, että jotakin puuttui. "Minä etsin jotakin enemmän", hän ajatteli. Mutta mitä se voisi olla? Kirkon kokouksen päätyttyä Jane kuljeskeli ulkona muiden seurakuntalaisten joukossa. Puiden lehdet alkoivat muuttua punaisiksi ja kullankeltaisiksi. Auringonvalo välkähteli läheisestä Norwalkjoesta.

"Kaupunkiin on tullut matkustava lähetyssaarnaaja", eräs mies sanoi. "Hän on mormoni, ja hän sanoo, että Jumala puhuu jälleen profeetoille."

Jane pysähtyi kuuntelemaan. Voisiko tämä olla sitä, mitä hän oli etsinyt?

"Profeetoille?" eräs toinen mies nälväisi. "Niin kuin Raamatussa? Kuka sellaista sanomaa menisi kuuntelemaan?"

"Minä menisin!" Jane huudahti. Muutamat ihmiset, myös pastori, kääntyivät katsomaan häntä. Jane tunsu poskiensa punehtuvan.

Pastori kurtisti otsaansa. "En usko, että sinun pitäisi mennä kuuntelemaan häntä. Se on pelkkää typeryyttä. Ymmärrätkö?" Kun Jane ei sanonut mitään, pastori nyökkäsi ja siirtyi puhumaan jonkun toisen kanssa. Jane katseli, kun pastori lähti, ja kiiruhti sitten kotiin.

Koti ei ollut se paikka, jossa äiti ja veljet ja siskot asuivat. Se oli Fitchien maatila. Jane oli tullut asumaan sinne palvelijana, kun hän oli vasta kuusivuotias. Hän teki joka päivä paljon töitä auttaen rouva Fitchiä pyykkäämisessä, silittämisessä ja ruoanlaitossa. Yleensä hän oli työn touhussa jo ennen auringonnousua. Hän syytti tulet, alusti leipätaikinan ja kirnusi voin. Aina kun hän pystyi, hän kävi oman perheensä luona.

Muutamia päiviä myöhemmin Jane ajatteli yhä sitä lähetyssaarnaajaa ripustaessaan herra Fitchin paitoja kuivumaan. Vaatteet lepattivat navakassa tuulessa.

Pastori oli kieltänyt häntä menemästä, mutta silti... hänen täytyi mennä. Hänen täytyi nähdä, voisiko tämä mormoni auttaa häntä löytämään hänen etsimänsä totuuden. Kun hän oli saanut vaatteet ripustettua, hän oli tehnyt päätöksen. Hän menisi kokoukseen, sanoivatpa muut mitä tahansa.

Sunnuntaina Jane heräsi aamun sarastaessa, pukeutui parhaimpaan mekkoonsa ja käveli yksin kokoussalille. Hän livahti hiljaa puiselle penkille salin takaosaan. Jane hymyili nähdessään, kuinka paljon paikalla oli ihmisiä. Näytti siltä, ettei hän ollut ainoa, joka oli tullut etsimään jotakin enemmän!

Huone hiljeni, kun vanhin Wandell nousi seisomaan. Seuraava tunti kului nopeasti vanhin Wandellin puhuessa Mormonin kirjasta ja profeetasta nimeltä Joseph. Hän sanoi, että ihmiset voitaisiin kastaa upottamalla aivan niin kuin Kristus oli kastettu. Ja hän puhui pyhistä, jotka olivat kokoontumassa kaukaiseen kaupunkiin nimeltä Nauvoo. Kokouksen lopussa Janen sydän tuntui pakahtuvan niin että hän pystyi tuskin hengittämään.

Sinä iltana Jane kävi perheensä luona.

"Ja mitä sinä ajattelit sen lähetyssaarnaajan sanomasta?" äiti kysyi, kun Jane selitti, kuinka hän oli viettänyt sunnuntaitaan.

"Olen täysin vakuuttunut siitä, että hän puhui tosi evankeliumia", Jane sanoi. "Minun täytyy ottaa se vastaan. Minä aion mennä kasteelle ensi sunnuntaina."

"Kasteelle? Liitytkö sinä toiseen kirkkoon?" hänen veljensä Isaac kysyi vetäen esiin tuolin.

"Kyllä! Se on sitä, mitä olen etsinyt. Se on totta."

Isaac saattoi nähdä, että Jane oli vakavissaan. "Mitä siis tapahtuu seuraavaksi?" hän kysyi hiljaa. "Mitä aiot tehdä sitten kun sinut on kastettu?"

"Minä aion liittyä pyhien joukkoon", Jane sanoi. "Minä lähden Nauvooseen."

Jatkuu... ■

Kirjoittaja asuu Texasissa Yhdysvalloissa.